

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lipca 2016 r. powódka M. F. (1), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w S. kwoty 18.136,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości. Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, iż powódka w dniu 4 października 2010 r. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu, której jedynym z warunków było zawarcie umowy ubezpieczenia spłaty kredytu na wypadek utraty pracy lub czasowej niezdolności do pracy. Podniosła, że umowa ubezpieczenia została zawarta przez Bank z pozwanym. Podała, iż dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie za 8 miesięcy pozostawiania przez nią bez pracy w wysokości równej ratom kapitałowo odsetkowym za ten okres. Wyjaśniła, że zachorowała w maju 2014 r., a następnie 20 czerwca 2014 r. rozwiązano z nią umowę o pracę bez wypowiedzenia, w konsekwencji czego utraciła źródło dochodu i możliwość realizowania zobowiązań kredytowych. Wskazała, że wystąpiła do sądu przeciwko swojemu dotychczasowemu pracodawcy w celu ustalenia przesłanek wypowiedzenia, żądając przywrócenia do pracy i zapłaty odszkodowania, a spór został zakończony w drodze ugody zawartej przed sądem, na mocy której pracodawca potwierdził, że wobec zmian organizacyjnych nie istnieje możliwość współpracy stron w ramach umowy o pracę oraz strony uzgodniły kwotę odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz zmianę świadectwa pracy wskazując tryb rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron, pod warunkiem wypłaty odszkodowania. Strona powodowa podniosła również, że powódka wielokrotnie zwracała się do pozwanego o wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia spłaty rat kredytu na wypadek utraty pracy, pozwany zaś konsekwentnie odmawiał wypłaty świadczenia (pozew k. 1 – 6). W odpowiedzi na pozew, pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, że łączyła ją z powódką umowa ubezpieczenia spłaty kredytu na wypadek utraty pracy, zakwestionowała jednak powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. W ocenie pozwanego, powódka nie spełniła przesłanek warunkujących wypłatę odszkodowania, określonych w Warunkach ubezpieczenia spłaty pożyczki na wypadek utraty pracy lub czasowej niezdolności do pracy dla pożyczkobiorców (...) Bank S.A. bowiem nie wykazała, że uzyskała status bezrobotnego zgodnie z prawem, a nadto ustanie stosunku pracy zarówno w związku z porozumieniem stron jak i utraty pracy w związku z rozwiązaniem przez pracodawcę stosunku pracy bez wypowiedzenia, wyłącza odpowiedzialność pozwanej w ramach umowy ubezpieczenia z tytułu utraty pracy przez powódkę. Zdaniem pozwanego, warunków umowy zwartej przez strony nie należy traktować wybiórczo, powódka zaś próbuje dokonać nadinterpretacji zapisów umowy stron sprzecznej z jej treścią i celem ubezpieczenia w danym zakresie oraz zapisów ugody zawartej przez powódkę z pracodawcą, powołując się na okoliczność, iż utrata pracy nastąpiła w związku ze zmianami reorganizacyjnymi, dewaluując jednocześnie podstawę rozwiązania stosunku pracy (opowiedz na pozew k. 48 – 52). W toku dalszego postępowania, strony konsekwentnie podtrzymywały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2010 r. M. F. (2) zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (dalej: Bank) umowę o kredyt nr (...), na podstawie której bank przekazał jej do dyspozycji kwotę 132.158,59 zł, a M. F. (2) zobowiązała się spłacić go wraz z odsetkami w 114 równych ratach, płatnych do 5 dni każdego miesiąca na zasadach określonych w umowie. Jednocześnie M. F. (1) wyraziła zgodę na objęcie ją ochroną ubezpieczeniową w ramach umowy ubezpieczenia spłaty pożyczki/kredytu na wypadek utraty pracy lub czasowej niezdolności do pracy dla pożyczkobiorców/kredytobiorców (...) Bank S.A. zawartej przez Bank z (...) S.A. z siedzibą w S.. Z kwoty kredytu Bank pobrał m.in. jednorazową opłatę z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia od utraty pracy (okoliczność bezsporna, Umowa warunkowa o nr (...) o kredyt z dnia 4 stycznia 2010 r. k. 8 – 11, 59 – 65, Warunki ubezpieczenia spłaty pożyczki na wypadek utraty pracy lub czasowej niezdolności do pracy dla pożyczkobiorców (...) Bank S.A. k. 12 – 15, 66 – 69, Harmonogram spłat pożyczki/kredytu

k. 16, potwierdzenie przelewu k. 17, dowód z przesłuchania powódki). Warunków (...) spłaty pożyczki na wypadek utraty pracy lub czasowej niezdolności do pracy dla pożyczkobiorców (...) Bank S.A. (dalej: „Warunki ubezpieczenia”) przed zawarciem umowy M. F. (1) nie otrzymała. Przy zawieraniu umowy została natomiast poinformowana, że kredyt jest ubezpieczony w przypadku utracenia pracy z przyczyn od niej niezależnych (dowód z przesłuchania powódki). M. F. (1) nie posiada harmonogramu spłat kredytu, poza tym z dnia 8 października 2010 r., jaki dotyczył okresu do października 2011 r. (okoliczność bezsporna, Harmonogram spłat pożyczki/kredytu k. 16). W dniu zawarcia umowy o kredyt M. F. (1) zatrudniona była w Zakładzie (...) w D. W. (...) W. na stanowisko Kierownika D. Organizacyjno - Personalnego na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony z dnia 30 listopada 1998 r. i 24 grudnia 2012 r. (okoliczność bezsporna). W dniu 20 czerwca 2014 r. Zakład (...) w D. W. (...) W. rozwiązał z M. F. (1) umowę o pracę bez wypowiedzenia z związku z ciężkim naruszeniem przez nią obowiązków pracowniczych, w konsekwencji czego utraciła źródło dochodu i możliwość realizowania zobowiązań kredytowych (okoliczność bezsporna, rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 4 czerwca 2014 r. k. 72 – 74, dowód z przesłuchania powódki). W dniu 5 czerwca 2014 r. M. F. (1) dokonała wpłaty kwoty 2. 267,53 zł tytułem spłaty rat kredytu (potwierdzenie dokonania operacji k. 17). Po ustaniu stosunku pracy M. F. (1) nie zarejestrowała się w Urzędzie Pracy w celu uzyskania statusu osoby bezrobotnej. W dacie rozwiązania umowy o pracę do listopada 2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie ubiegała się o świadczenie rehabilitacyjne. Czasowa niezdolność do pracy M. F. (1) rozpoczęła się w dniu 30 maja 2014 r. (pismo z dnia 4 maja 2016 r. k. 27, pismo z dnia 27 czerwca 2016 r. k. 32, korespondencja mailowa k. 28, dowód z przesłuchania powódki). Pismem 7 lipca 2015 r. Bank skierował do pożyczkobiorcy pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kredyt nr (...) z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia od dnia doręczenia ww. pisma. Jednocześnie poinformował, że ww. wypowiedzenie ma charakter warunkowy, tj., umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach w przypadku dokonania spłaty kwoty odpowiadającej co najmniej kwocie zadłużenia przeterminowanego (wypowiedzenie umowy k. 24). W dniu 9 lipca 2015 r. M. F. (1), w związku z brakiem możliwości wywiązania się ze spłaty zobowiązań w dotychczasowej wysokości wystąpiła do Banku o restrukturyzację zobowiązań wynikających z umowy kredytu. Jednocześnie złożyła do (...) S.A. z siedzibą w S. wniosek o wypłatę świadczenia z tytułu umowy ubezpieczenia w związku z utratą pracy oraz zaliczenie go na poczet spłaty zobowiązania wynikającego z ww. umowy (wniosek o zawarcie ugody k. 76 – 81, dowód z przesłuchania powódki). W dniu 10 września 2015 r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do M. F. (3) z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 4 października 2010 r. Na podstawie ww. tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Rejonowy Wołominie postanowieniem z dnia 8 października 2015 r., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. K. Ł. wszczął przeciwko M. F. (1) postępowanie egzekucyjne (bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 10 września 2015 r. k. 19 – 20, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat k. 25). M. F. (1), wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w W. VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z powództwem przeciwko Zakładowi (...) W., żądając przywrócenia do pracy i zapłaty odszkodowania za czas pozostawiania bez pracy. Przedmiotowy spór został zakończony w drodze ugody zawartej przed Sądem, na mocy której strony ustaliły, iż wobec zmian organizacyjnych nie istnieje możliwość współpracy w ramach umowy o pracę, a zatem brak jest przesłanek prawnych do realizacji roszczenia M. F. (1) w zakresie przywrócenia do pracy na uprzednio zajmowanym stanowisku. Strony jednocześnie uzgodniły, że dokonują zmiany trybu rozwiązania umowy o pracę, zastępując dotychczasowe oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dniem 20 czerwca 2014 r. rozwiązaniem umowy o pracę za porozumieniem stron pod warunkiem wypłaty odszkodowania w kwocie 112.625,23 zł Jednocześnie Zakład (...) w D. W. (...) W. zobowiązał się wydać M. F. (1) świadectwo pracy uwzględniające ten tryb rozwiązania umowy o pracę terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu niniejszego postępowania. Postępowanie w sprawie zostało umorzone postanowieniem z dnia 22 grudnia 2015 r. (załącznik do protokołu rozprawy w sprawie VII P 846/14 k. 21 – 22, postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W. z dnia 22 grudnia 2015 r. sygn. akt VII P 846/14 k. 23, dowód z przesłuchania powódki). M. F. (1) poinformowała (...) S.A. z siedzibą w S. o zmianie trybu rozwiązania umowy o pracę (okoliczność bezsporna). M. F. (1) wielokrotnie zwracała się do (...) S.A. z siedzibą w S. o wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia spłaty rat kredytu na wypadek utraty pracy, ubezpieczyciel zaś konsekwentnie odmawiał wypłaty świadczenia (pismo z dnia 25 lipca 2010 r. k. 75, pismo z dnia 7 sierpnia 2015 r. k. 26 – 27, pismo z dnia 26 sierpnia 2015 r. k. 30, 70, pismo z dnia 5 maja 2016 r. k. 31, 58, pismo z dnia 4 maja 2016 r. k. 27, pismo z dnia 27 czerwca 2016 r. k. 32). W dniu 9 marca 2015 r. M. F. (1) została zatrudniona w Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej na stanowisko specjalisty ds. audytów (zaświadczenie

k. 18). Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o złożone do akt sprawy dokumenty, zgodne stanowiska stron prezentowane w pismach procesowych oraz dowód z przesłuchania powódki. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zwrócenie się do (...) Bank S.A. o przedłużenie dokumentów zawartej umowy z M. F. (1) wraz z załącznikami, w tym oświadczeniami powódki i warunkami ubezpieczenia na okoliczność warunków umowy oraz wniosek o zwrócenie się do Zakładu (...) w D. W. (...) W. o przedłożenie świadectwa pracy na okoliczność przyczyn ustania stosunku pracy. Sąd zważył, że między stronami niniejszymi postępowania brak było sporu na okoliczności, których dokumenty te miałyby dotyczyć. W ocenie Sądu, wszelkie okoliczności sporne między stronami niniejszego postępowania zostały w sposób dostateczny wyjaśnione, a zgromadzone w sprawie dowody pozwoliły w pełni na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającym zakresie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z § 2 pkt 13 Warunków ubezpieczenia przez utratę pracy uważa się zdarzenie polegające na utracie zatrudnienia wskutek rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy lub stosunku służbowego zawartych z Ubezpieczonym na czas nieokreślony lub określony, nie krótszy niż okres spłaty pożyczki, zgodnie z harmonogramem spłaty, wygaśnięcia stosunku pracy na skutek śmierci pracodawcy, będącego osobą fizyczną, w wyniku którego Ubezpieczony zyskuje status bezrobotnego w rozumieniu odpowiednich przepisów prawa, z zastrzeżeniem wyłączeń odpowiedzialności wskazanych w niniejszych warunkach ubezpieczenia. Jednocześnie stosownie do treści §4 pkt 4 Warunków (...) jako okoliczność wyłączającą wypłatę świadczenia utratę pracy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy za porozumieniem stron. Analiza tego zapisu nie może ograniczać się wyłącznie do jego literalnego brzmienia. Zgodnie z art. 65 § 2 w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Oświadczenia woli, podobnie jak przepisy prawa podlegają wykładni. W wykładni oświadczeń woli zastosowanie znajduje zasada omnia sunt interpretanda. Przepis art. 65 § 2 k.c. stanowi, że „w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu”. Wyraźnie więc ustawodawca przyznaje tu prymat subiektywnej metodzie wykładni, która ma pozwolić na ustalenie znaczenia, jakie obie strony nadawały składanemu oświadczeniu woli w momencie jego wyrażania, a nie z chwili dokonywania wykładni (por. wyr. SN z dnia 20 stycznia 2011 r., I CSK 193/10, Lex nr 784895). Uzasadnione jest to charakterem umów jako czynności prawnych, do dokonania których niezbędna jest zawsze zgodna wola stron. W rozumieniu art. 65 § 2 k.c. cel umowy jest wyznaczony przez funkcję, jaką strony wyznaczają danej czynności w ramach łączących je stosunków prawnych. Jest to cel zindywidualizowany, dotyczący konkretnej umowy i znany obu stronom. Wpływa on na kształt praw i obowiązków pośrednio, jako jeden z czynników, które powinny być brane pod uwagę przy dokonywaniu wykładni. Cel nie musi być wyartykułowany w treści umowy, a może być ustalany na podstawie okoliczności towarzyszących dokonaniu czynności prawnej. Cel umowy można określić jako intencję stron co do skutków prawnych, jakie mają nastąpić w związku z zawarciem umowy” (Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Jedliński A., Kopaczyńska-Pieczniak K., Niezbecka E., Sokołowski T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, WKP, 2012). Podkreślenia wymaga również fakt, iż umowa będąca podstawą żądania pozwu wykorzystuje wzorce umowne. Mając na uwadze art. 385 § 2 k.c., wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd nakazujący, w razie niejasności czy wątpliwości co do poszczególnych postanowień ogólnych warunków ubezpieczenia, ich interpretację na korzyść ubezpieczonego, i uznający za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego obciążanie ubezpieczonych negatywnymi konsekwencjami wadliwej i niedbałej ich redakcji (por. wyrok SN z 10 grudnia 2003 r. V CK 35/03, Lex nr 196761). Wzorce umowne podlegają takim samym zasadom wykładni jak oświadczenia woli. Konieczne jest zatem, oprócz dosłownej ich interpretacji, również dochodzenie celu i sensu poszczególnych postanowień. Przy interpretacji niejednoznacznych postanowień wzorców umownych, prowadzonej w głównej mierze na podstawie językowych reguł wykładni, należy stosować dyrektywę in dubio contra proferentem (w razie wątpliwości przeciwko oświadczającemu), czyli dokonywać wykładni restryktywnej wobec proponenta, a życzliwej dla adherenta. Uzasadnienie dla takiej dyrektywy wykładni wzorców umownych stanowi koncepcja zwiększonego ryzyka tej strony, która redaguje tekst wzorca (lub posługuje się tekstem zredagowanym przez inną osobę) w takiej sytuacji, w której druga strona nie ma wpływu na formułowanie jego treści. Uznaje się bowiem za słuszne, aby ten, kto korzysta z uprawnienia do

jednostronnego kształtowania treści stosunków prawnych, ponosił ryzyko niejasnej lub niejednoznacznej redakcji tekstu. (por. Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Jedliński A., Kopaczyńska-Pieczniak K., Niezbecka E., Sokołowski T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, WKP, 2012). Decyzja o zaciąganiu zobowiązania finansowego, podejmowana racjonalnie, jest skorelowana z realną oceną możliwości wykonania przyjętych na siebie zobowiązań. W przypadku zobowiązania do świadczeń powtarzających się, rozłożonych na znaczny okres czasu (lata, a nawet dekady) zazwyczaj osoba zobowiązana planuje dokonywać spłat z uzyskiwanych świadczeń za wykonywaną przez nią pracę; zachodzi więc współzależność między zobowiązaniem do powtarzających się świadczeń pieniężnych, a przewidywanym uzyskiwaniem regularnych dochodów, które pozwolą w przyszłości na wykonywanie zaciągniętych zobowiązań. Obowiązek wieloletnich systematycznych świadczeń, wobec zawartej w tym zakresie umowy, należy uznać za czynnik stabilny, wręcz graniczący z pewnością. Takiej stabilności nie można jednak uzyskać co do drugiego z omawianych czynników, tj. co do pozyskiwania stałych dochodów ze świadczonej pracy. Oceniając realistycznie sytuację nie można wykluczyć, zwłaszcza w dłuższej perspektywie, zdarzenia w którym dana osoba z przyczyn od siebie niezależnych utraci pracę. Trudno wręcz stworzyć hipotetyczny model zatrudnienia który gwarantowałby pracownikowi (czy też świadczącemu pracę w oparciu o inną umowę) pewne stałe zatrudnienie, a w konsekwencji – pewny stały dochód. Zawsze liczyć należy się z zaistnieniem okoliczności na powstanie których pracownik nie ma żadnego wpływu, a które mogą doprowadzić do utraty przez niego pracy (np.: likwidacja stanowiska pracy, upadłość pracodawcy, a nawet klęska żywiołowa czy konflikt zbrojny). Mając na uwadze powyższe rozważania a także zgromadzone dowody nie może budzić wątpliwości, że zgodnym zamiarem stron (art. 65 k.c.) przy zawieraniu umowy ubezpieczenia było udzielenie powódce ochrony na wypadek utraty przez nią pracy, z przyczyn od powódki niezależnych. Jednocześnie, przewidziane w Warunkach (...) wyłączenia miały na celu de facto tylko sprecyzowanie tego zgodnego zamiaru stron; wyłączenia miały opisywać sytuacje w których utrata pracy następowała w całości bądź częściowo z przyczyn zależnych od ubezpieczonego. W przekonaniu Sądu, w świetle powyższego, powództwo należało uwzględnić. Stan faktyczny niniejszej sprawy nie był sporny, a zdaniem Sądu, nie ulegało wątpliwości, że wskazuje on na to, że powódka utraciła pracę z przyczyn niezależnych od siebie. Pomimo bowiem, iż na skutek zawarcia ugody z pracodawcą, formalnie jako przyczynę rozwiązania jej stosunku pracy wskazano rozwiązanie umowy za porozumieniem stron, jednakże bezsprzecznie było to konsekwencją tego, że strony znalazły taki sposób rozwiązania powstałego między nimi sporu, co do prawidłowości wypowiedzenia stosunku pracy w warunkach gdy nie było już możliwe ponowne zatrudnienie powódki. Ten fakt miał tu szczególnie istotne znaczenie, skoro bowiem nie było możliwe ponowne zatrudnienie powódki u tego samego pracodawcy to bez znaczenia dla oceny zachowania powódki, w kontekście spełnienia przesłanek wypłaty świadczenia ubezpieczeniowego, było to czy zdecydowała się ona zawrzeć ugode, czy też do końca toczyła by spór sądowy, który i tak w najlepszym przypadku mógłby skutkować przyznaniem jej odszkodowania, ale nie doprowadziłby do przywrócenia jej do pracy. Ponadto Sąd podziela przytoczoną w pozwie interpretację definicji utraty pracy zawartej w umowie łączącej strony. Sposób skonstruowania tego przepisu wskazuje na to, że w istocie wymóg uzyskania statusu osoby bezrobotnej przewidziano tylko dla przypadków utraty pracy na skutek śmierci pracodawcy. W § 2 pkt 13 Warunków (...) wskazano bowiem dwa zdarzenia definiowane jako utratę pracy, do każdego z nich przypisując odrębne warunki, nic nie wskazuje na to, że warunek przypisany do drugiego z tych zdarzeń, tj. wymóg uzyskania statusu bezrobotnego miał dotyczyć także pierwszego z tych zdarzeń. Wystarczy tu zwrócić uwagę, że użyto tutaj sformułowania „w wyniku którego” z liczbie pojedynczej, co świadczy o tym, że wymóg ten odnosi się do jednego zdarzenia, a nie do dwóch. Zupełnie inna sytuacja byłaby gdyby pozwany użył sformułowania „w wyniku których” wtedy w zasadzie nie byłoby wątpliwości, że ten dodatkowy warunek dotyczy obu zdarzeń, a nie tylko jednego, za którym bezpośrednio się znalazł. Sąd zważył, iż zgodnie z postanowieniem określonym w § 9 pkt 3 Warunków (...), łączna kwota świadczeń ubezpieczyciela z tytułu utraty pracy razem z łączną kwotą świadczeń wypłaconych z tytułu ubezpieczenia na wypadek czasowej niezdolności do pracy nie może przekroczyć kwoty równej 12 ratom kapitałowo odsetkowym. Ostatnia rata odsetkowa w dniu jej wymagalności wynosiła 2.267,53 zł, co powódka wykazała przedstawiając potwierdzenie dokonania operacji. Nie budzi wątpliwości, iż powódka pozostawał bez pracy przez okres 8 miesięcy (w dniu 20 czerwca 2014 r. powódka została zwolniona z pracy i ponownie zatrudniona w dniu 9 marca 2015 r.), czego strona pozwana w żaden sposób nie zakwestionowała, a zatem roszczenie powódki w kwocie 18. 136 zł (2.267 zł × 8) było uzasadnione. Rozstrzygając o słuszności roszczenia strony powodowej, dotyczącego zapłaty na jej rzecz odsetek od kwoty objętej pozwem, a w praktyce, kwoty uznanej przez Sąd za należną, Sąd miał na względzie treść art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego,

wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie natomiast do treści art. 817 § 1 i 2 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. W przedmiotowej sprawie nie przedstawiono dowodów wskazujących na istnienie szczególnych utrudnień przy ustaleniu tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.), ani też by strony umówiły się na inny termin wypłaty niż termin spełnienia świadczeń wynikający z art. 817 § 1 k.c. W ocenie Sądu, na uwzględnienie nie zasługiwało roszczenie co do zapłaty odsetek ustawowych od kwoty dochodzonej pozwem za okres od dnia 20 czerwca 2014 r. do dnia 4 czerwca 2016 r. Sąd zważył, iż pozwany powziął wiadomość o ugodzie zawartej między powódką a Zakładem (...) w D. W. (...) W. najpóźniej w dniu 5 maja 2016 r. (co pozwany potwierdził w piśmie skierowanym do powódki z dnia 5 maja 2016 r.), a więc dysponował tym samym stanem faktycznym co Sąd. Mając powyższe na uwadze, 30 dniowy termin przewidziany w art. 817 § 1 k.c. mijał 4 czerwca 2016 r. Skoro w tej dacie pozwany nie wypłacił powódce odszkodowania, pozostawał w opóźnieniu, co uzasadnia roszczenie o odsetki na podstawie art. 481 k.c. Dlatego też Sąd zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz M. F. (1) kwotę 18 136,00 zł (osiemnaście tysięcy sto trzydzieści sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu 4 czerwca 2016 r., tj. od dnia 5 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Odnosząc się do ustalenia zasady ponoszenia kosztów niniejszego procesu Sąd miał na względzie, iż w myśl art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), natomiast stosownie do treści art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawienia się strony. Tym samym, skoro pozwany przegrało spór w rozumieniu art. 98 k.p.c. spoczywał na nim obowiązek zwrócenia poniesionych kosztów procesu stronie wygrywającej sprawę – stronie powodowej. Dlatego też, Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz M. F. (1) kwotę 4817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składały się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Nadto Sąd, mając na względzie dyspozycję art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.), nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. kwotę 907 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu, od której powódka została zwolniona prawomocnym postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2016 r. Z tych względów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej

SSR Bartosz Grajek

20.01.2017 r.